

Име

Държавно лесничейство "Белоградчик", административна принадлежност РУГ Берковица. Лесоустройствен проект 1996 година, ревизионен период 1984-1995.

Местонахождение

На север лесничейството граничи с ДЛ "Видин", на изток - с ДЛ "Лом", на югоизток - с ДЛ "Монтана", на юг - с ДЛ "Чупрене", а на запад - със СР Югославия.

Територията на ДЛ "Белоградчик" се намира в област Монтана и обхваща землищата на следните общини:

- **община гр.Белоградчик**, в която се намират землищата на следните населени места: гр.Белоградчик, с.Раяновци, с.Рабиша, с.Ошане, с.Вещица, с.Дъбравка, с.Салаш, с.Струин дол, с.Граничак, с.Върба, с.Гранитово, с.Сливовник, с.Пролазница, с.Извос, с.Боровица, с.Стакевци, с.Крачимир, с.Чифлик, с.Праужда.
- **община гр.Димово**, в която се намират землищата на следните населени места: гр.Димово, с.Лагошевци, с.Извор, с.Шипот, с.Костичовци, с.Бела, с.Острокапци, с.Кладоруб, с.Дълго поле, с.Воднянци, с.Карбинци, с.Скомля, с.Медовница, гара Орешец и с.Орешец, с.Върбовчец, с.Яньовец.
- **община с.Ружници**, в която се намират землищата на следните населени места: с.Ружинци, с.Динково, с.Роглец, с.Дреновец, с.Бело поле, с.Дражинци, с.Черно поле, с.Гюргич, с.Плешивец, с.Тополовец.

Географско положение

ДЛ "Белоградчик" се намира в северозападната част на България. Територията му обхваща горските комплекси разположени по западния дял на Стара планина до вр.Хайдушки камък на българо-югославската граница и намиращите се на североизток предпланински части. Северните части на лесничейството са разположени върху обширна част на Дунавската равнина, между и около водосборите на реките Арчар и Лом.

Очертанията на граничната линия на лесничейството образуват неправилна форма с дължина по посока "север-юг" около 40 км и "изток-запад" - около 50 км. Най-голямото разстояние между две крайни точки е 79 км, а най-малкото - около 20 км.

Частта от територията на стопанството разположена в предпланинието е накъсана от работни земи, а в Дунавската равнина тя се състои от отделни комплекси с различни площи, пръснати всред селскостопанския фонд.

Релеф

В морфографско отношение, горите в района на лесничейството се простират в две области. На север това е Западната Дунавска хълмиста равнина с по-слаби различия в разчленението на релефа. От юг тя се ограничава от западната част на Северно-предпланинския разлом. Разломното раздробяване на основните структури на Западния (Белоградчишки) Предбалкан и тяхното по-късно моделиране от ерозионните и абразионните процеси са обусловили и малката средна височина на тази част на Предбалкана - 332 м, под влияние на тези процеси са били изваяни и неповторимите Белоградчишки скали.

На юг се простира линейно ориентирания релеф на Старопланинската верижна система. Ширината ѝ в района на лесничейството не надминава 4-5 км. Започва от Белоградчишкия проход на българо-югославската граница при с.Салаш (530 м), след което се издига до вр.Расовити камък (1327 м) и вр.Жребче (1373 метра), за да добие вече истински планински характер. Височината е расте постепенно и достига 1721 м при вр.Хайдушки камък - най високата точка на стопанството.

Най-ниската точка на лесничейството е леглото на р.Лом при с.Динково - 92 м надморска височина.

Таблица № 1

за разпределението на дървопроизводителната площ според наклона на терена

Степен на наклона	Площ в хектари	%
равно (0-4)	567,4	2,2
полегато (5-10)	2445,7	9,4
наклонено (11-20)	9899,9	38,2

стръмно (21-30)	11937,8	46,0
мн.стръмно (над 31)	1089,9	4,2
Общо:	25940,7	100,0

Хидроложки условия

Хидроложките условия в района на ДЛ “Белоградчик” са сравнително добри. Хидрографската мрежа се очертава от реките Арчар, Салашка, Стакевска и Скомля. Под влияние на силната денудация и напредналата карстификация в района на лесничейството има два обособени карстови басейна - Белоградчишки и Салашки. Формиращите се води се движат на север, след като по система от разломи излизат като преливни извори. Най-значителен от тях е изворът Врелото при село Бела. Недалеч от село Рабиша се намира едноименното езеро, което е с доказан тектонски произход. По площ то е най-голямото от този род езера у нас. Подпочвени води в района на горско стопанство “Белоградчик” има само в равнинните му части, около селата Ружинци, Черно поле, Дражинци, Дреновец и гр.Димово.

Геоложки строеж

Разнообразието на основните скали в този район е голямо. Най-широко разпространение има формацията на гранитите, представени от старопланинските калциево-алкални интрузии - гранити, гранодиорити и диабаз. Различните видове варовити скали също са широко застъпени. В северната и североизточна част на лесничейството те са представени от сармански варовици. По северните склонове на Белоградчишкия венец варовиците са представени от догерът. При с.Рабиша, хълмът под който се е образувала пещерата “Магурата” е от мергелни варовици. Лъсът е застъпен в равнинната североизточна част на стопанството. Червените триаски пясъчници и конгломерати около Белоградчик са силно и своеобразно изветрели, вследствие на което са се формирали прочутите фигури на Белоградчишките скали.

Климатични условия

Територията на ДЛ “Белоградчик” се намира в Европейско-континентална климатична област, Умерено-континентална климатична подобласт (Събев и Станев, 1963). Обхваща следните климатични райони:

- северен климатичен район на Дунавската хълмиста равнина (50-200 м н.в.)
- среден климатичен район на Дунавската хълмиста равнина (200-350 м н.в.)
- предбалкански (припланински) климатичен район (350-1000 м н.в.)
- планински климатичен район - среднопланинска част (1000-2000 м н.в.)

Съществува връзка между това райониране и горскорастителното райониране според “Горскорастително райониране на България” (Захариев и др., 1979). Според него ДЛ “Белоградчик” попада в Мизийска област, подобласт Северна България. Обхваща два пояса и шест подпояса, а именно:

М-I - Долен равнинно-хълмист и хълмисто-предпланински пояс на дъбовите гори (0-600 м н.в.)

М-I-1 - Подпояс на заливните и крайречни гори (0-600 м н.в.)

М-I-2 - Подпояс на равнинно-хълмисти дъбови гори (0-400 м н.в.)

М-I-3 - Подпояс на хълмисто-предпланинските смесени широколистни гори (400-600 м н.в.)

М-II - Среден планински пояс на горите от бук и иглолистни (600-1800 м н.в.)

М-II-1 - Подпояс на нископланинските гори от горун, бук и ела (600-1000 м н.в.)

М-II-2 - Подпояс на среднопланинските гори от бук, ела и смърч (1000-1500 м н.в.)

М-II-3 - Подпояс на горнопланинските смърчови гори (1500-1800 м н.в.)

Северен климатичен район на Дунавската хълмиста равнина

Този район обхваща най-ниската североизточна част на ДЛ “Белоградчик” и заема площи от 50 до 200 м н.в. Откритостта на Дунавската хълмиста равнина на север, създава благоприятни условия за безпрепятствено нахлуване на студени континентални въздушни маси, поради това зимата тук в сравнение с другите ниски части в страната е най-студена, пролетта настъпва рано и е сравнително хладна, лятото е горещо, а есента е по-топла от пролетта. Средната температура на януари се движи между -1.5 и -2.5°С. Зимните застудявания обикновено са придружени с чести ветрове. Снежната покривка е неустойчива. Най-топлият летен месец е юли, когато

средната температура на въздуха е около 22-24°C. Вегетационният период е около 6-7 месеца. Резкият контраст между зимните и летните топлинни условия и режима на валежите, характеризира климата в този район като подчертано континентален.

Среден климатичен район на Дунавската хълмиста равнина

Този район се простира успоредно на Северния климатичен район. Границата между двата района е неясна, поради липсата на сериозна климатична преграда между тях и минимални разлики във физико-географските характеристики на терена. Теренът е малко по-издигнат и на места се характеризира с по-дълбоки речни корита, стръмни скални брегове и платовидни възвишения. Зимните температурни условия не се отличават съществено от тези в Северния климатичен район. Средната януарска температура е около -2,1°C. Снежната покривка е нестабилна и се задържа в отделни периоди по няколко дни. През лятото температурните условия не се отличават много от тези в Северния район. Средната температура на въздуха през месец юли е 22,5-24,0°C. Преобладаващите ветрове са слаби и духат от североизток, но през зимата често духат и силни студени ветрове. В сравнение със Северния климатичен район, характерна особеност на Средния район е общото увеличение на валежите, което създава по-благоприятни условия за овлажняване на почвата. Вегетационният период също е около 6-6,5 месеца.

Предбалкански (припланински) климатичен район

Той се простира успоредно на Средния и Северния район на Дунавската равнина, като южната му граница достига до северните склонове на Стара планина. Поради преобладаването на силно пресечен терен и наличност на ниски планини и предпланински ридове, дълбоко прорязани от речни долини или ограждащи отделни малки котловини, климатичните условия в този район се отличават с голямо разнообразие и бързи промени в стойностите на отделните метеорологични елементи. Тук зимата е твърде студена. Средните температури на януари се движат от -1,5 до -3,5°C. Снежната покривка е значително по-устойчива. Лятото в този район не е така горещо както в Дунавската равнина. Средната температура за юли се движи от 22°C за ниските места до 16,5°C за по-високите. Понякога през лятото от Стара планина духа фьон, под влияние на който максималните температури в най-ниските части на района достигат до 38-40°C. Вегетационният период продължава 5,5 – 6 месеца.

Планински климатичен район - среднопланинска част

Този район обхваща части с надморска височина от 1000 до 2000 м. Зимата тук, общо взето е студена - средната температура през януари е около 4-6°C. Снежната покривка рязко се отличава с устойчивост и дебелина. Зимата е значително по-продължителна за сметка на пролетта. Лятото е хладно - средната температура на юли е от 10 до 16,5°C. Поради това вегетационния период тук е много кратък – около 4,5 месеца. Характерна особеност на климата в Планинския район са честите и силни ветрове.

Данни за температурата на въздуха и за количеството на валежите са представени съответно в *Таблица № 2* и *Таблица № 3*.

*Таблица № 2
за температурата на въздуха*

Климатичен район с надморска височина в метри	Пояси и подпояси	Средна годишна температура	Средна годишна абсолютна минимална	Средна годишна абсолютна максимална
Северен климатичен район на Дунавската хълмиста равнина (50-200 м н.в.)	M-I-1	10,9	-35,4	43,5
Среден климатичен район на Дунавската хълмиста равнина (200-350 м н.в.)	M-I-2	11,0	-35,5	43,5
Предбалкански (припланински) климатичен район (350-1000 м н.в.)	M-I-3	10,9	-33,7	40,6
	M-II-1	3,7	-38,3	42,5
Планински климатичен район – среднопланинска част (1000-2000 м н.в.)	M-II-2	5,7	-26,7	36,8
	M-II-3	4,6	-24,7	32,0

*Таблица № 3
за количеството на валежите*

Климатичен район с надморска височина в метри	Пояси и подпояси	Сума валежи годишно в мм	Месец максимална валежна сума	Месец минимална валежна сума
Северен климатичен район на Дунавската хълмиста равнина (50-200 м н.в.)	M-I-1	505-610	VI	III
Среден климатичен район на Дунавската хълмиста равнина (200-350 м н.в.)	M-I-2	493-661	VI	II-III
Предбалкански (припланински) климатичен район (350-1000 м н.в.)	M-I-3 M-II-1	562-910 570-672	VI V-VI	II-III II
Планински климатичен район – среднопланинска част (1000-2000 м н.в.)	M-II-2 M-II-3	832-1296 1032-1269	VI VI	I-II III-X

Почви

ДЛ “Белоградчик” се отличава с голямо разнообразие на почвените типове и подтипове. Причините за това са голямата денивелация на терена, от 92 в н.в. до 1721 м н.в. и разнообразието на скалните породи върху, които са се образували. Срещат се почти всички почвени типове и подтипове, разпространени в Северна България, като най-силно са застъпени сивите и кафявите горски почви с всичките им подтипове.

Таблица № 4

за разпределението на дървопроизводителната площ по почвени типове

Типове горски почви	Площ в ха	%
алувиална	17,7	0,1
алувиално-делувиална	22,7	0,1
излужен чернозем	1066,7	4,1
сива горска	12591,5	48,5
тъмносива горска	3889,8	15,0
светлосива горска	1204,0	4,6
кафява тъмна	1981,1	7,6
кафява преходна	3459,6	13,3
кафява светла	612,8	2,4
планинска горска тъмна	169,6	0,6
хумусно-карбонатна	925,2	3,7
Всичко:	25940,7	100,0

На територията на ДЛ “Белоградчик” не се наблюдават масово активни ерозионни процеси. Относително доброто състояние на горите е главната предпоставка за това. Единствено поройните дъждове създават условия за измиване и отнасяне на почвите на стръмните терени. Ерозираните площи са 243.3 ха или 0.9% от общата площ. От тези площи 232.9 ха е залесена и 10.4 ха незалесена площ.

Растителност

Според класификационната схема на типовете месторастения, територията на ДЛ “Белоградчик” попада в Мизийската растителна област - подобласт Северна България. Във вертикално отношение горските масиви са разположени в два пояса и шест подпояса, а именно:

Долен равнинно-хълмист и хълмисто-предпланински пояс на дъбовите гори(0-600 м н.в.)

В ниските части на пояса 51-250 м н.в., по поречието на реките Лом, Арчар и Стакевска има култури от тополи – 6,4 ха, от клонове И-214, Регенерата, Бахелиери, Вернирубенс. В целия пояс има създадени култури от черен бор, бял бор, кестен, акация, бреза, червен дъб и други с обща площ 1565,1 ха.

Естествената растителност е представена от чисти и смесени насаждения главно от зимен дъб и благун с участието на цер, космат дъб, келяв габър. Срещат се и смесени с преобладаване насаждения от сребролистна и дребнолистна липа и планински ясен. Общата площ на естествените семенни и издънкови насаждения е 13826,0 ха.

Този пояс е представен от трите си подпояса:

Подпояс на заливните и крайречни гори (0-600 м н.в.)

Насажденията са върбови и тополови чисти и смесени, непосредствено край водните течения.

Подпояс на равнинно-хълмистите дъбови гори (0-400 м н.в.)

Горите са чисти и смесени от благун и цер. На изложените на север полегати склонове и в падините - липови гори с примес от ясен и обикновен габър, клен и цер. По припечните и стръмни южни склонове на ниските хълмове - гори от космат дъб, келяв габър, мъждряк, цер, благун и други.

Подпояс на хълмисто-предпланинските смесени широколистни гори (400-600 м н.в.)

По сенчестите склонове на високите хълмове и ридове са разположени смесени гори от цер, обикновен габър, ясен, клен и други. По припечните и стръмни южни склонове с деградирани почви - смесени и чисти гори от келяв габър, космат дъб и мъждряк с примес от цер и благун.

Среден планински пояс на горите от бук и иглолистни (600-1800 м н.в.)

Основния вид, който дава облика на растителността в този пояс, е букът. Чистите и с преобладание на бук насаждения са 4120,7 ха или 16,2% от залесената площ. Долната част на пояса от 600 до 900 метра е заета от чисти и смесени насаждения от зимен дъб, с площ от 1871,0 ха или 7,4% от залесената площ. Тук се срещат също и обичайните спътници на зимния дъб, като: цер, благун, явор, клен, планински ясен, липи, мъждряк, келяв габър и други.

В зоната над 1500 м н.в. се появяват най-северните за страната естествени иглолистни насаждения от смърч и ела с площ от 156,8 ха.

И в трите подпояса са създадени множество култури, главно от бял бор, а също черен бор, зелена дуглазка, ела и смърч.

Подпояс на нископланинските гори от горун, бук и ела (600-1000 м н.в.)

По състав горите са чисти и смесени от горун и бук, а на места и от ела или бял бор с примеси от благун, цер, обикновен и келяв габър, както и трепетлика и бреза.

Подпояс на среднопланинските гори от бук, ела и смърч (1000-1500 м н.в.)

По състав горите са чисти и смесени от бук, ела и смърч. По припечните склонове с предимно суха и плитка почва са разпространени чисти или смесени гори от бял бор с бук, ела и смърч с единичен или групов примес от цер, обикновен габър, трепетлика, бреза и други.

Подпояс на горнопланинските смърчови гори (1500-1800 м н.в.)

Горите тук са предимно чисти смърчови, а на места и букови или с примес от ела, бреза, явор и други. По припечните и по-бедни месторастения - бялборови чисти или смесени гори.

Богато е застъпена тревната и храстова растителност. Срещат се повсеместно дрян, глог, шипка. От тревната растителност най-често срещаните са житните треви. В карстовите хълмове - "глами" се срещат някои Балкански ендемити, като Сръбската рамонда и Дебелец на Веленовски. Над 1400 м н.в., повсеместно в естествените иглолистни гори има находища от здравец и заешкия киселец.

Таблица № 5

Разпределение на площта по дървесни видове

Дървесни видове	Сегашен състав		Бъдещ състав	
	Залесена площ в ха	в %	Залесена площ в ха	в %
Бял бор	1115,0	4,4	624,4	2,5
Смърч	332,5	1,3	260,7	1,0
Черен бор	1141,3	4,5	1810,4	7,1
Ела	43,4	0,2	47,0	0,2
Лиственица	8,5	-	7,1	-
Веймутов бор	2,8	-	2,5	-
Зелена дуглазка	118,1	0,5	86,1	0,3
Атласки кедър	-	-	12,5	0,1
Бук	4652,4	18,3	5184,1	20,4
Червен дъб	25,8	0,1	24,2	0,1
Зимен дъб	6355,6	25,1	6834,5	27,0
Летен дъб	1,3	-	6,4	-
Благун	4914,3	19,4	5066,9	20,0
Цер	2502,4	9,8	2820,9	11,1

Габър	821,9	3,2	738,3	2,9
Бряст	1,5	-	0,6	-
Трепетлика	17,9	0,1	4,1	-
Явор	32,8	0,1	32,2	0,1
Бреза	41,0	0,2	28,7	0,1
Мъждрян	174,0	0,7	42,4	0,2
Орех	15,7	0,1	13,7	0,1
Акация	504,7	2,0	492,7	1,9
Космат дъб	86,1	0,3	52,5	0,2
Келяв габър	1965,4	7,8	488,4	1,9
Айлант	1,4	-	0,8	-
Брекиня	2,8	-	-	-
Бяла върба	1,8	-	0,5	-
Джанка	0,5	-	-	-
Ива	35,2	0,1	-	-
Кестен	12,0	-	11,8	-
Клен	91,1	0,4	40,4	0,2
Круша	2,0	-	1,1	-
Леска	2,7	-	-	-
Едрolistна липа	65,9	0,3	74,6	0,3
Дребнолистна липа	-	-	4,7	-
Сребролистна липа	194,2	0,8	466,6	1,9
Люляк	0,5	-	-	-
Махалебка	0,2	-	-	-
Мекиш	6,1	-	0,1	-
Скоруша	-	-	0,3	-
Череша	5,2	-	5,6	-
Шестил	22,1	0,1	20,1	0,1
Планински ясен	46,9	0,2	47,7	0,2
Полски ясен	-	-	4,8	-
тп Bachelieri	0,4	-	8,2	0,1
тп I-214	5,3	-	4,1	-
тп Regenerata	1,1	-	-	-
тп Vernirubens	0,3	-	-	-
Зарзала	0,9	-	0,9	-
Слива	0,6	-	-	-
ВСИЧКО	25373,6	100,0	25373,6	100,0

Характеристика на горския фонд

Площта на горско стопанство "Белоградчик", установена при теренните проучвания е 28417,0 ха, от която предмет на устройството – 27654,3 ха и горски пасища 762,7 ха. Общата площ на предоставените от горския фонд земи на други ведомства е 26,459 ха. Общата площ на горите на бившите АПК, предоставени от горския фонд (гори ПГФ), възлиза на 1774,2 ха, за които е разработен отделен проект. Отделен проект е разработен и за Горските пасища. Такива лесоустройствени проекти са разработени и за горите на бившите АПК, създадени върху земеделски земи (гори ССФ) и за изключените, неустроени и новоустроени гори. Общата площ на горите ССФ възлиза на 620,0 ха, а на изключените и неустроени гори – 1013,9 ха.

Таблица № 6

Разпределение на общата площ по вид на земите

Вид на земите	Площ в ха	%
Залесена площ	25373,6	91,7
Незалесена дървопроизводителна площ	567,1	2,1
Недървопроизводителна площ	1713,6	6,2
Горски пасища	762,7	-
ОБЩО:	28417,0	100,0

Таблица № 7

Разпределение на общата/залесената площ по вид на горите

Вид на горите	Площ в ха	%
Иглолистни	3424,2 / 3195,6	12,0 / 12,6
Широколистни високоствълбени	5061,3 / 4767,2	17,8 / 18,8
За реконструкция	5258,0 / 3531,2	18,6 / 13,9
Издънкови за прерастване	14135,4 / 13398,8	49,7 / 52,8

Издънкове за превръщане	-	-
Нискостъблени	538,1 / 480,8	1,9 / 1,9
ВСИЧКО:	28417,0 / 25373,6	100,0

Общата площ на горите със стопанско предназначение, вкл. горските пасища е 24132,6 ха, или 84,9% от площта на стопанството. Горите със специално предназначение са с обща площ 4284,4 ха или 15,1%. Разпределението на горите и голите горски площи по групи гори и функции е дадено в *Таблица № 8*.

Таблица № 8
Разпределение на общата площ по групи гори и функции

Групи гори	Иглолистни		Широколистни		Всичко	
	обща площ	залесена	обща площ	залесена	обща площ	залесена
ДС Функции	2878,0	2749,0	20491,9	19212,5	23369,9	21961,5
Защитни	82,8	79,9	1044,8	674,8	1127,6	754,7
Рекреационни	142,7	123,7	1770,0	1589,1	1912,7	1712,8
Защитени	318,8	241,1	645,8	424,0	964,6	665,1
Други	1,9	1,9	277,6	277,6	279,5	279,5
Общо ЗРЗТ	546,2	446,6	3738,2	2965,5	4284,4	3412,1
Общо ДСФ+ЗРЗТ	3424,2	3195,6	24230,1	22178,0	27654,3	25373,6
Горски пасища	-	-	762,7	-	762,7	-
ОБЩО	3424,2	3195,6	24992,8	22178,0	28417,0	25373,6

За ревизионният период (1984-1995) са отчетени от всички видове сечи 366165 куб.м стояща маса, при предвидени за същият период 404650 куб.м, което прави 90,5% изпълнение спрямо предвиденото по проекта. Средногодишно е реализирано ползване в размер на 30515 куб.м. Ползването по маса е сравнително неравномерно по години и с тенденция към намаляване.

Реализираното ползване от всички видове главни сечи е изпълнено 79% (предвидено 263850 куб.м, изпълнено 208520 куб.м). Реализираното ползване от всички видове отгледни и санитарни сечи е 112,0% (предвидено 140800 куб.м, изпълнено 157645 куб.м), като е получена от 56,9% от предвидената по лесоустройствен проект площ.

Общият размер на ползването, предвидено по ЛУП през десетилетието (1996-2005), е 427560 куб.м стояща маса или средногодишно по 42755 куб.м. Основната част от ползването ще се реализира от отгледни и санитарни сечи – 65,2%, като в т.ч. 29,1% отгледни и 36,1% санитарни. Ползването по маса от главни сечи възлиза на 28,3% и 6,3% от реконструкции.

Санитарно състояние на гората

Изтеклият период е характерен с настъпилите съществени негативни изменения в санитарното състояние на гората. Особено тревожно става състоянието в някои насаждения и култури, разположени предимно в ниския район на стопанството. Съхнене се забелязва и в повечето букови дървостои с възраст над 60 години в Раяновския участък. Причините за това съхнене са неправилното стопанисване и опазване в миналото от една страна, както и факта, че локализирания тук екотип на бука не съответства на природните дадености - малка надморска височина (между 350 и 750 метра), неблагоприятен влажностен и термичен режим на почвата, а в някои случаи и това, че буковите насаждения са разположени предимно върху сиви, а не върху типичните за тях кафяви горски почви. Съхненето се наблюдава естествено и във високите части на стопанството, но по-слабо изразено, поради наличието на повече въздушна влага в тези гори.

През 1994 година е регистрирана поява на боровата листна оса. Следващата 1995 година са били регистрирани слаби нападения от гъботворка (под 10%) в издънковите гори върху площ от 364 дка.

През последните години все повече се заговори за трахеомикозен тип насаждения в издънковите дъбови гори. Под влияние на неблагоприятните климатични условия през последните години (високи температури, недостиг на почвена и атмосферна влага), както и силно изтощената коренова система на тези гори от многократното им издънково стопанисване, доведоха до разпространение на това заболяване.

Странични ползвания

Предвидената паша по проект е върху площ от 217620.0 ха, (18135.0 ха годишно) да пашуват общо 145800 броя едър или 870480 броя глави дребен добитък, или комбинация от тях, а са пашували на площ от 117903,0 ха - комбинация от 32172 броя едър и 277583 броя дребен добитък. Предвидените площи за паша са задоволили напълно нуждите на стопанството.

По проект за задоволяване на собствени нужди е било предвидено да се събира по 100 тона сено средногодишно. Реализираният средногодишен добив възлиза на 76 тона, като различията в добивите се дължи главно на климатичните условия и нуждите на стопанството от него.

Предвидени са годишно от насажденията за реконструкция, да се добиват средно по 3000 пр.куб.м листников фураж. Поради намалената нужда от този фураж, стопанството е добило общо 4372 пр.куб.м, или средногодишно по 365 пр.куб.м.

Лесоустройственият проект е предвиждал среден годишен добив от орехи и кестен - 100 кг, шипки - 15 тона и липов цвят - 5 тона. За ревизионния период по данни на стопанството са добити 33 тона шипки и 5200 кг билки, предимно липов цвят.

Таблица № 9
За страничните ползвания

Странични ползвания	Мярка	Предвидено по ЛУП (1984-1995) средногодишно	Реализирано средногодишно	Предвидено по ЛУП (1996-2005) средногодишно
Паша - площ	хектари	18135	9783,6	17584,9
Едър добитък	брой	12150	2681	11723
Дребен добитък	брой	75424	23132	70340
Сено	тона	100	76	100
Листников фураж	пр.куб.м	3000	365	-
Горски плодове – орехи и кестен	кг	100	-	-
Билки – липов цвят	тона	5	0,433	5
Зърно	тона	-	26,417	-
Шипки	тона	15	2,75	10
Елхи	брой	-	123	-

Лечебни растения

Няма данни.

Видове от “Червена книга на НР България” и защитени от закона

В карстовите хълмове - “глами” се срещат някои Балкански ендемити, като Сръбската рамонда (*Ramonda serbica*) и Дебелец на Веленовски (*Sempervivum velenovskii*).

Лов и риболов

Извършените ловностопански мероприятия през ревизионния период, са посочени и анализирани в отделен ловоустройствен проект, неразделна част от настоящата разработка.

Защитени територии

На територията на ДЛ “Белоградчик” са обявени следните защитени природни територии:

Биосферен резерват „Чупрене,,

Създаден със заповед № 358/от 09.02.1973 като резерват “Чупрене”, с обща площ 936,5 ха (ГС “Чупрене”). Със същата заповед и по същото време е обявен и резервата “Орлов Камък” върху площ от 322,7 ха (ГС “Белоградчик” и ГС “Чупрене”). Заповед № 506/11.07.1979 разширява и приобщава двата резервата в един, под името “Чупрене” и го включва в списъка на биосферните резервати.

Биосферният резерват е обявен с обща площ 1439,2 ха, като обхваща 1384,6 ха държавен горски фонд, поделен между двете горски стопанства - Чупрене и Белоградчик. На ГС “Белоградчик” принадлежат 273,4 ха , в това число 211,2 ха

залесена и 62,2 ха незалесена горска площ. Останалата площ от 54,6 ха включва поземлен фонд - високопланинските пасища.

Природна забележителност "Белоградчишки скали", обявена с ПМС № 998/01.02.1949 и ПМС № 1171/24.09.1951 с обща площ 139,1 ха, от която 79,7 ха залесена и 59,4 ха незалесена площ. Със заповед № 601/01.07.1987 територията е разширена на 598,7 ха.

Природна забележителност "Венеца", пещера в местността "Чукар" с обща площ 1,0 ха.

Природна забележителност "Магурата", пещера в землището на с.Рабиша, с обща площ 82,0 ха.

Природна забележителност "Бялата вода", Водопад на р.Стакевска, с обща площ 1,0 ха.

Природна забележителност "Боров камък", скално образувание от червен пясъчник, съхранило за поколенията група естествени черборови дървета, с площ 1,3 ха.

Историческо място "Щръблина падина", лобно място на партизанин, с площ 0,5 ха.

Историческо място "Ведерник", място, където партизани са положили клетва, с площ 0,2 ха.

Историческо място "Кокосевец", убежище на партизани и място на положена от тях клетва, с обща площ 0,5 ха.

Историческо място "Буков кладенец", лобно място на партизанин, с площ 1,0 ха.

Историческо място "Басов дол", лобното място на братя Башленски от партизанския отряд "Г.Бенковски", с обща площ 5,0 ха.

Вековни дървета, обявени със заповед № 715/12.03.1975 на МГОПС:

1. Черен бор - единично дърво в землището на гр.Белоградчик, местността "Калето", непосредствено до подотдел 283-1. Възраст 150 години, високо 25 м, гръдна обиколка 3,97 м.

2. Зимен дъб - две дървета в землището на с.Рабиша, непосредствено до подотдел 171 г; в местността "Над врелото". Възраст 300 години, височина 17 м, гръдна обиколка 4 м.

3. Зимен дъб - единично дърво в землището на с.Извос в местността "Джерина чешма", до подотдел 280 в. Възраст 350 години, височина 18 м, гръдна обиколка 4,80 м.

4. Цер - единично дърво в землището на с.Боровица, в близост до селото и до подотдел 280-в. Възраст 250 години, височина 19 м, гръдна обиколка 4,80 м.

5. Зимен дъб - единично дърво в землището на с.Върбовец, до пътя за гара Орешец. Възраст 250 години, височина 17 м, гръдна обиколка 5,20 м.

6. Летен дъб - две дървета, намиращи се в двора на Добридолския манастир, в землището на с.Дреновец. Възраст 300 години, височина 18-18,5 м, обиколка 4 и 3,5 метра.

7. Черна топола - тринадесет еднородни дървета, намиращи се в поземления фонд на с.Динково. Приблизителната възраст е около 150 години, средната обиколка е от 7,54 до 10,05 метра, а височината от 15 до 23 метра.

Забележка: Всички вековни дървета се намират извън горския фонд на ДЛ "Белоградчик".